

paa det skete, det findes Sp. 393. Jeg talte den Gang om Censur med Biografteatre. Jeg udviklede, hvorledes den Censur var meget vanskelig for Censor at udøve, fordi man ikke kunde forlange, at han skulde sidde og se alle de Billeder, der skulde forevises hele Landet rundt, og at Censuren derfor maatte være af en noget overfladisk Natur, og saa føjede jeg til: „Derfor maa man, hvor der er Tale om Bortgivelse af saadanne Bevillinger, se noget mere paa de Personer, som faa Bevilingerne, end man hidtil har gjort.“ Det er det, jeg har gjort ved denne Lejlighed. Det ligger jo i Administrationens Haand ved en saadan Lejlighed at vælge mellem de forskellige Personer, der kan være Tale om, og saa længe der ikke mod dem, der maatte blive valgte, kan anføres nogen begrundet Indvending, saa er efter min Mening Administrationen angerløs. Og der er ikke blevet anført nogen begrundet Indvending mod nogen af disse Personer. Ja, det ærede Medlem for Ringsted siger, at de skulle jo ikke drive Teatret personligt. Jo, det skulle de rigtignok, selvfølgelig. Noget ganske andet er, at de ligesom Folk, der drive andre Forretninger, have Lov til at antage Medhjælp og ikke skulle staa og udføre al Ting med deres egne Hænder. Det ærede Medlem for Ringsted har ikke anført nogen som helst Anke mod nogen af disse 2 Personer. Det har derimod det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg). Det ærede Medlem har nemlig fremført den Anke mod den ene af dem, den unge Hennings, at han er i nær Familie med Heide. Nu ved jeg ikke, om det i og for sig er noget nedsættende for en Mand at være i Familie med Heide. (Borgbjerg: Det er heller ikke en anbefaling at være det.) Det er heller ikke en anbefaling, siger det ærede Medlem, men her er jo ikke Tale om anbefaling, — der er saamænd anbefaling nok for disse 2 Personer, — men der er Tale om, hvorvidt det var noget nedsættende. Jeg ved, som sagt, ikke, om det er noget nedsættende, at en Mand er i Familie med Heide. Men jeg skal lige overfor det ærede Medlems Udtalelse oplyse, at den er fuldkommen af samme Beskaffenhed som hans andre Oplysninger her i Tinget. Den er nemlig fuldkommen usand. Der bestaar ikke noget som helst Familieskab, hverken af den ene eller den anden Art, mellem Konferensraad Heide og den unge Hennings, og der bestaar ikke noget som helst Familieskab, hverken af den ene eller den anden Art, mellem Konferensraad Heide og den

unge Hennings' Hustru. Ingen af dem er i Slægtskab med Heide, ingen af dem er hverken Adoptivbarn eller Plejebarn, saaledes som det er sagt. (Afbrydelse af Borgbjerg.) Det ærede Medlem siger noget om Prokuratorer. (Borgbjerg: Nej, jeg sagde „Prokuratorokneb.“) Det ærede Medlem taler om Prokuratorokneb. Dem synes jeg, jeg kan overlade til det ærede Medlem, som er en Mester deri. Jeg vil bede det ærede Medlem om, naar han skal til at oplyse dette nære Slægtskab — det ærede Medlem har sagt det, det staar i Rigsdagstidenden, at den unge Hennings er en nær Slægtning af Heide —, at tage en rigtig god Skæppe Ærter med til at regne det ud, og jeg tror endda ikke, at han vil kunne det. Saa sagde for Resten det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, at det var dog forskrækkeligt, at jeg stod her i Tinget og talte om Løvejagten, for der var jo slet ikke noget Medlem her i Tinget, der havde talt om den. Jo, der tager det ærede Medlem fejl, men det ligger naturligvis i, at det ærede Medlem kun hører efter, naar han selv taler, ikke naar andre tale. Det ærede Medlem for Ringsted har nemlig talt om Løvejagten. Det ærede Medlem tog netop i sine Udtalelser om Biografteatret det Forbud, der var nedlagt imod Løvejagten, til Udgangspunkt.

Saa kommer jeg til det væsentlige af de Udtalelser, der ere fremkomne fra det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg). Det ærede Medlem delte sin Tale overfor mig i to Afsnit. Det ene var en Gentagelse og Udtværing af det, det ærede Medlem udtalte, da han første Gang havde Ordet, og som jeg havde haft Lejlighed til at imødegaa. Jeg kan nøjes med, ogsaa i Betragtning af den fremrykkede Tid, at henvise til mine Udtalelser, da jeg havde Ordet første Gang, i Forbindelse med de enkelte Punkter, jeg har haft Lejlighed til i Dag at berøre. Jeg skal dog i den Henseende tilføje den ene Ting, at naar det ærede Medlem med Hensyn til det meget omtalte Brev saa stærkt har gjort gældende, at det ikke var et Brev for at beskytte den døde, men derimod et Brev for at beskytte de levende, fordi den paagældende Artikel i „Middagsposten“ ikke angreb den døde, men derimod angreb de levende, saa skal jeg dertil sige, at for det første er det nu ikke rigtigt, men for det andet udtalte jeg allerede, da jeg første Gang havde Ordet — og det er rigtigt —, at jeg havde ikke selv læst den Artikkell i „Middagsposten“, men at jeg havde faaet